

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi M. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. III Aua [...], z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...], po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2022 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie sygn. akt III AUa [...] nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje skarżącej od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] sumę pieniężną w wysokości 2 500 (dwa tysiące pięćset) zł;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz skarżącej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- 4. oddala skargę w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

M. K. wniosła 22 lutego 2022 r. do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość). Skarżąca zażądała w niej:

1. stwierdzenia przewlekłości postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w [...], III Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. III AUa [...] (wcześniejsza sygn. akt VII U [...]);

2. zobowiązania Sądu Apelacyjnego w [...] do jak najszybszego zakończenia przedmiotowego postępowania;

3. przyznania od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącej sumy pieniężnej w wysokości 11 000 zł;

4. zasądzenia od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Skarżąca podniosła, że 22 listopada 2016 r. złożyła w Z. [...], Oddział w K. (dalej: Z. [...]) wniosek w sprawie wyrażenia zgody na opłacenie po terminie składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za 10/2016 r. na podstawie art. 14 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121, ze zm.; dalej: ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych). W dniu 22 grudnia 2016 r. Z. [...] wydał decyzję nr [...]6, w której odmówił zgody na opłacenie po terminie składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za 10/2016 (dalej: Decyzja). Następnie, w dniu 17 marca 2017 r. Skarżąca złożyła odwołanie od Decyzji do Sądu Okręgowego w K., zarzucając naruszenie art. 11 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Okręgowy w K. w wyroku z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt. VII U [...] zmienił zaskarżoną Decyzję w ten sposób, że stwierdził podleganie Skarżącej dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu również w okresie od 14 października 2016 r. do 9 listopada 2016 r. Na powyższy wyrok Z. [...] złożył apelację zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 14 ust. 1 a w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121, z późn. zm.), jednocześnie wnosząc o zmianę powyższego wyroku. W zawiadomieniu z dnia 2 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w K. poinformował Skarżącą o przyjęciu i przesłaniu apelacji do Sądu Apelacyjnego w [...] (dalej także: SA w K.).

Ponadto Skarżąca wskazała, że na etapie sporządzania skargi na przewlekłość postępowania otrzymała zawiadomienie z Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2022 r. wraz z informacją o wyznaczeniu rozprawy na

dzień 9 marca 2022 r. Oznacza to, że od zawiadomienia o przyjęciu i przesłaniu apelacji do Sądu Apelacyjnego w [...] do wyznaczenia rozprawy minęło ponad 3,5 roku, co nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Apelacyjny w [...] prowadzi postępowanie opieszale i z naruszeniem podstawowych przepisów prawa.

Dodatkowo w uzasadnieniu skargi podniesiono, że Z. [...] w niniejszym postępowaniu na przestrzeni 3,5 roku ograniczył się jedynie do wskazania Skarżącej terminu rozprawy. W związku z brakiem jakichkolwiek decyzji podjętych przez Sąd Apelacyjny oraz nie udzieleniem żadnej informacji o przyczynie tak długiego procedowania naraża Skarżącą na niepowetowaną stratę. Wskazano również na pozostałe, negatywne aspekty tak długiego upływu czasu, które związane są z generowaniem niepotrzebnych emocji po stronie dochodzącej swych praw M. K., a także możliwości wystąpienia ryzyka prawnego, i co najważniejsze utraty zaufania do organów wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Skarżącej, postępowanie w tej sprawie trwa zdecydowanie dłużej, niż jest to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia.

Skarżąca wskazała ponadto na zasadność swojego żądania, co do zasądzenia sumy pieniężnej i jej wysokości podnosząc, że dochodzona w skardze kwota 11 000 zł została obliczona jako iloczyn 250 zł x 44 miesiące. W ocenie Skarżącej kwota 250 zł miesięcznie za każdy miesiąc zwłoki sądu w podjęciu czynności zmierzających do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy jest kwotą niewygórowaną, godziwą i uzasadnioną. Dodała również, że przewlekłe postępowanie sądowe dotyczy sporu o kwotę pieniężną, którą Z. [...] (na potrzeby apelacji) ustalił w wysokości 113 882,00 zł. Jest to kwota niebagatelna dla skarżącej, której do dziś dzień nie otrzymała.

W odpowiedzi na skargę, która wpłynęła do Sądu Najwyższego 31 marca 2022 r., Prezes Sądu Apelacyjnego w [...] (dalej: Prezes SA w K.) wniósł o oddalenie skargi, a w przypadku jej uznania o przyjęcie mniejszej kwoty odszkodowania. W uzasadnieniu wskazał, że akta sprawy wraz z apelacją Z. [...] wpłynęły do SA w [...] 4 maja 2018 r., w tym samym dniu dokonano losowania sędziego sprawozdawcy. W związku z przejściem w stan spoczynku sędziego referenta dokonano ponownego losowania sędziego sprawozdawcy, które

doprowadziło do wyłonienia sędziego, który był członkiem składu Sądu pierwszej instancji, który wydał zaskarżony wyrok, w związku z czym zaszła konieczność ponownego wyłonienia sędziego sprawozdawcy, co nastąpiło 26 listopada 2020 r. Sprawa oczekiwała na wyznaczenie terminu rozprawy, zgodnego z zasadą kolejności wpływu. W dniu 12 stycznia 2022 r. Przewodniczący III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SA w [...] wyznaczył termin rozprawy na dzień 9 marca 2022 r., która to rozprawa odbyła się, jednak ze względu na konieczność dalszego procedowania została odroczone, a kolejny termin został wyznaczony na dzień 24 marca 2022 r. Wskazał również, że niniejsza sprawa nie należy do kategorii spraw pilnych, rozpoznawanych w pierwszej kolejności, do których należą sprawy o przyznanie emerytury i renty. Następnie Prezes SA w [...] wskazał na okoliczności stojące za długim czasem oczekiwania na termin rozprawy takie jak zasady wyłaniania składów wieloosobowych, rozpoznawanie spraw zgodnie z kolejnością wpływu, duża liczba spraw, braki kadrowe oraz stan epidemii COVID-19. Na koniec podkreślił, że brak terminu rozprawy lub wyznaczenie go po upływie znacznego okresu od przedstawienia akt Sądowi Apelacyjnemu nie wynika z opieszałości w rozpoznawaniu tej i innych spraw wskutek zaniedbań Prezesa Sądu Apelacyjnego, Przewodniczącego Wydziału, czy sędziego referenta, lecz jest rezultatem braku takich warunków kadrowych, biurowych i proceduralnych, które umożliwiałyby szybkie i rzetelne rozpoznanie takiej liczby spraw, jakie wpływają do Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość jest badanie, czy doszło do naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do sądu przez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie od chwili jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. 2018 poz. 75 ze zm.; dalej: u.s.p.) została wprowadzona w celu zapewnienia przestrzegania

prawa każdego obywatela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, które zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu (art. 1 ust. 1 u.s.p.). Środkiem do realizacji tego celu jest przysługujące obywatelowi prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie naruszenia jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Stwierdzenie, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, zależy w szczególności od oceny terminowości i prawidłowości podjętych czynności przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. W ocenie tej uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania, od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej złożoności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (art. 2 ust. 2 u.s.p.). W przyjętym rozwiązaniu prawnym nie chodzi zatem wyłącznie o samą szybkość postępowania rozumianą jako wartość samą w sobie, ale także o uwzględnienie istoty treści tego prawa wyrażającej się w prawie do rzetelnego procesu, który nakłada na państwa obowiązek zorganizowania systemu prawnego w sposób pozwalający sądom spełnić wszystkie wynikające z niego warunki, łącznie z rozpatrzeniem sprawy w rozsądnym terminie.

Prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało wyrażone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP obok prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm., dalej: EKPCz). Również kryteria oceny wskazane w ustawie korespondują z tymi, które uwzględnia Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: ETPCz) w sprawach ze skarg o naruszenie art. 6 EKPCz w przedmiotowym zakresie.

Przy ocenie, czy długość postępowania w konkretnej sprawie była „rozsądna” w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz, Trybunał wielokrotnie wskazywał na stopień skomplikowania sprawy, zachowanie organów właściwych do jej rozpatrzenia, zachowanie skarżącego oraz znaczenie sprawy dla niego. Ponadto

przedmiotem oceny była przede wszystkim całość postępowania, która zależy także od staranności stron i podejmowanych przez nie działań dla przyspieszenia postępowania. Strona ma nie tylko powstrzymać się od składania wniosków i odwołań przedłużających rozpatrywanie sprawy, ale również podejmować kroki umożliwiające jej sprawniejsze prowadzenie. Te właśnie kryteria oraz w szczególności okoliczności konkretnej sprawy są elementami oceny, przy czym jak wskazywano w orzecznictwie Trybunału, tylko niektóre kategorie spraw ze względu na swoją naturę wymagały wyjątkowej pilności rozstrzygnięć. Należą do nich w szczególności sprawy dotyczące opieki nad dziećmi, stanu cywilnego i zdolności do czynności prawnych oraz spory ze stosunku pracy.

Pojęcie przewlekłości postępowania, również na gruncie polskiego prawa, nie jest bezpośrednio zależne od długości toczącego się procesu i okresu oczekiwana na termin rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Najwyższego nie można dokonywać ocen wyłącznie przez pryzmat czasu, jaki upłynął od momentu wniesienia pozwu do momentu wydania prawomocnego rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że przewlekłość jest pojęciem odnoszącym się do konkretnego zdarzenia, które po wnikliwej analizie należałoby uznać za nadmiernie rozciągnięte w czasie i niezasadnie przedłużające się. Co do zasady więc przewlekłość jest pojęciem względnym i zawsze musi być odnoszona do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Należy także nadmienić, że w orzecznictwie wskazuje się, że jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III SPP 33/17).

Zgodnie z dominującym poglądem wyrażanym wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, za przejaw naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki uważa się wielomiesięczną (co najmniej roczną) bezczynność sądu polegającą na przykład na niewyznaczaniu rozprawy, także rozprawy apelacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2018 r., III SPP 56/17; z 22 marca 2017 r., III SPP 7/17; z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05, OSNP 2005, nr 23, poz. 384; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 120; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 121;

z 14 marca 2007 r., III SPP 3/07), oczywiście jeśli nie zachodzą okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie.

Z analizy przedstawionych dokumentów wynika, że od czasu przesłania akt wraz z apelacją Z. [...] do SA w [...] tj. od 4 maja 2018 r. do chwili złożenia skargi na przewlekłość do tj. do 22 lutego 2022 r. upłynęły prawie 4 lata.

W dniu wpływu apelacji do SA w [...] zarejestrowano sprawę pod sygn. III AUa [...] i dokonano losowania sędziego referenta. W dniu 19 listopada 2020 r. oraz 19 listopada 2020 r. dokonano kolejnych losowań sędziego referenta. Następną czynność miała miejsce w dniu 12 stycznia 2022 r., kiedy to wyznaczono rozprawę apelacyjną na dzień 9 marca 2022 r. W ramach postępowania odbyły się trzy rozprawy w dniu 9, 24 i 28 marca 2022 r. Sprawę zakończono wyrokiem z dnia 28 marca 2022 r.

Podjęte przez SA w [...] czynności nie mogą jednak złagodzić negatywnej oceny czasu trwania postępowania w niniejszej sprawie - do wydania wyroku w dniu 28 marca 2022 r. doszło, bowiem prawie 4 lata po wpłynięciu do SA w [...] akt sprawy wraz z apelacją (4 maja 2018 r.).

Sąd Najwyższy bierze pod uwagę wyjaśnienia Prezesa SA w [...], odnoszące się do tego, że na długi czas oczekiwania na wyznaczenie rozprawy oddziałuje brak takich warunków kadrowych, biurowych i proceduralnych, które umożliwiałyby szybkie i rzetelne rozpoznanie takiej liczby spraw, jakie wpływają do SA w [...]. Należy jednak zauważyć, że przedmiotowa skarga związana jest z jednym z istotnych dla człowieka praw do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, a więc nie może zniknąć z pola widzenia konieczność przestrzegania konstytucyjnych i europejskich standardów w tym względzie. Europejski Trybunał Praw Człowieka niejednokrotnie wskazywał, że organy orzekające powinny uwzględniać również czynniki leżące poza sądem, a wynikające z zaniedbań systemowych państwa w tym zakresie. Sam fakt braku winy sędziego w sprawnym rozpoznawaniu sprawy nie powinien mieć decydującego znaczenia. Dla strony, czy też uczestnika postępowania nie ma bowiem znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości

postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu, czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 EKPCz, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, *Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku ETPC z 7 lipca 2015 r.*, nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7).

Sąd Najwyższy uwzględnił także okoliczności związane z ograniczeniem funkcjonowania sądów z powodu obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii COVID-19. Sąd Najwyższy nie zaprzecza, że ograniczenia dotyczące konieczności zdjęcia z wokandy rozpraw i posiedzeń jawnych, wynikające z wejścia w życie przepisów u.COVID-19, mogły wpłynąć na przedłużające się rozpoznawanie spraw, które nie zostały zakwalifikowane jako pilne. W ocenie Sądu Najwyższego w sprawie niniejszej nie ma znaczenia zastosowanie przepisu art. 15zżs u.COVID-19, zgodnie z którym w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach wskazanych w ustawie nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Przepis ten został uchylony 16 maja 2020 r. Konsekwentnie należy uznać, że terminy procesowe, których bieg rozpoczął się przed 14 marca 2020 r., uległy zawieszeniu na okres od 31 marca 2020 r. do 23 maja 2020 r. Odjęcie wskazanego okresu jednego miesiąca i 23 dni, od okresu prawie 4 lat, dzielącego wpływ akt sprawy wraz z apelacją do SA w [...] oraz dzień wydania wyroku kończącego sprawę, w znaczący sposób nie zmienia oceny Sądu Najwyższego w tym względzie. Osobną kwestią jest natomiast ocena żądania przez Skarżącą przyznania sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za powstałą przewlekłość postępowania. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wysokość sumy pieniężnej musi być proporcjonalna do wielkości zwłoki. Należy także uwzględnić okoliczność, że suma pieniężna zasądzana w związku ze stwierdzoną przewlekłością nie ma na celu wyrównania szkody powstałej na skutek przewlekłości, ale ma stanowić swego rodzaju rekompensatę za zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie przyznanie „odpowiedniej

sumy pieniężnej” na podstawie art. 12 ust. 4 u.s.p. pełni także rolę sankcji dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości (postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 marca 2016 r., III SPP 45/16; z 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15).

W niniejszej sprawie postępowanie zainicjowane odwołaniem Skarżącej wniesionym 17 marca 2017 r. trwało 5 lat. Przewlekłość postępowania wystąpiła na jednym z jego etapów – w postępowaniu odwoławczym, i trwała – po odliczeniu okresu zawieszenia terminów procesowych, wynikającego z wejścia w życie przepisów u.COVID 19 – ponad 3,5 roku. Kwota zasądzana na podstawie art. 12 ust. 4 u.s.p. musi obejmować kwotę 500 zł za każdy zakończony rok postępowania niezależnie, czy w określonej fazie miała miejsce przewlekłość, czy też nie, przy czym musi być równa co najmniej 2 000 zł. Sąd może przyznać sumę pieniężną wyższą niż 500 złotych za każdy rok trwania postępowania, jeżeli sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Data końcową ustalenia ilości lat, za które przysługuje roszczenie z art. 12 ust. 4 u.s.p. jest data orzekania w przedmiocie przewlekłości postępowania, chyba że postępowanie to zakończyło się wcześniej. Sąd Najwyższy uznał, że na rzecz Skarżącej należy zasądzić wskazaną wyżej kwotę w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie. Wysokość tej kwoty jest proporcjonalna do wielkości zwłoki, jej przyczyn oraz dotkliwości dla Skarżącej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05).

Kwota 2 500 zł stanowi z jednej strony wystarczającą rekompensatę dla Skarżącej w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie z jej powództwa, z drugiej zaś stanowi sankcję dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości. Co prawda ze stanowiska Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] wynika, że sprawa nie należała do kategorii spraw pilnych, trzeba jednak zarazem zwrócić uwagę na wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p. czynniki rzutujące na kwestię przewlekłości postępowania oraz rekompensaty związanej z jej stwierdzeniem stopień faktycznej i prawnej jej zawichości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę oraz zachowanie się strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Sprawa, której dotyczy skarga na przewlekłość nie jest zawiła faktycznie i prawnie, ma ona jednak znaczenie dla strony, która wniosła skargę,

z uwagi na charakter ewentualnych przysługujących jej świadczeń. Ponadto zachowanie Skarżącej w żaden sposób nie przyczyniło się do przedłużenia postępowania. Wynikający z ustawy obowiązek uwzględniania przez sąd, że sprawa ma istotne znaczenie dla strony, która wniosła skargę na przewlekłość i nie jest zawila znajduje potwierdzenie w orzecznictwie zarówno krajowym, jak i międzynarodowym. Sąd Najwyższy wskazywał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych o świadczenia służące zaspokojeniu bieżących kosztów utrzymania powinny być rozpoznawane w sposób szczególnie sprawny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05). Ponadto Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że sprawy pracownicze oraz dotyczące ubezpieczeń społecznych powinny być rozpatrywane szybciej (wyrok ETPCz z 30 października 1999 r. w sprawie Styranowski przeciwko Polsce, Reports 1998-VIII, s. 3376), a niniejsza sprawa do takich należy.

Należy tutaj dodatkowo podkreślić, że przedmiot sprawy, której skarga dotyczy, tj. sprawy zainicjowanej odwołaniem od decyzji Z. [...] z 13 lutego 2017 r. to ustalenie podlegania przez Skarżącą dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 12 października 2016 r. do 9 listopada 2016 r. Przy czym, należy dodać, że wartość przedmiotu zaskarżenia to kwota 113 882,00 zł., która równa jest wysokości świadczeń, których Skarżąca nie otrzymała w związku z wydaniem przez Z. [...] decyzji o niepodleganiu jej dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu we wskazanym wyżej okresie.

Powyższe wskazuje na istnienie w toku całego postępowania – trwającego w sumie prawie 5 lat – niepewnej sytuacji życiowej Skarżącej, tym bardziej w przypadku, gdy sprawuje ona opiekę nad dzieckiem. Wobec powyższego należy odnotować, że skarga wniesiona w niniejszej sprawie zawiera pewne szczególne okoliczności, które uzasadniają przyznanie kwoty w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w wyższej, niż minimalna wysokości.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy zgodnie z art. 12 ust. 4 u.s.p. orzekł, co do przyznania kwoty zadośćuczynienia jak w pkt. 2 sentencji postanowienia, w pozostałym zakresie oddalając skargę (pkt 4). Oddalenie obejmuje także żądanie zobowiązania Sądu Apelacyjnego w [...] do jak najszybszego zakończenia przedmiotowego postępowania, ponieważ zostało ono już zakończone.

W pkt. 3 sentencji postanowienia, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p. oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) Sąd Najwyższy zasądził od Sądu Apelacyjnego w [...], na rzecz Skarżącej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

a.s.